

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ALIBABA EN DE ZOVEEL ROVERS

toneelspel in drie bedrijven voor de jeugd

door

Gaston van der Gucht

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2010

Nr.1626

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ALIBABA EN DE ZOVEEL ROVERS* op te voeren moet de naam van auteur *GASTON VAN DER GUCHT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Gaston van der Gucht
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S.

ALIBABA	een doodgewone houthakker
KASSIM	zijn rijke broer
MUSTAFA BOELALA	een rovershoofdman
MORGANA	een slaaf
ACHIM	de kalief

De veertig rovers.

Eventueel kan de rol van Morgana door een dame gespeeld worden en kan één rover voor de veertig rovers fungeren.

(5 heren + fig. of 1 dame - 4 heren + fig.)

ALIBABA

werd gecreëerd door het jeugd-
teater Nele van Wetteren in
1983

Luc de Gelder was Alibaba

Gaston van der Gucht: Kassim

Jos van den Bossche: Mustafa

Jean-Paul Vermeire: Morgana

R E G I E - A A N W I J Z I N G E N .

Geef aan deze opvoeringen een Oosters tintje: mooie dekors en kleurrijke costumes.

Op het toneel zien wij links het schamele huisje van Alibaba en rechts het rijke huis van Kassim, zijn broer.

Midden op het toneel is een grot. Daarin zit de schat van de rovers verborgen.

Oosterse muziek zorgt voor de rest van de sfeer.

E E R S T E D E E L.

(Het is morgen. Achter de bergen komt de zon op. Er klinkt Oosterse muziek en de slaaf Morgana komt dansend op. Je kunt het zo zien, die slaaf is een gelukkige kerel. Plots verschijnt Mustafa Boelala, de rovershoofdman van achter de bergen. Hij sluipt naar Morgana toe en als hij het ogenblik gunstig vindt, springt hij naar voor. De muziek stopt ogenblikkelijk.)

MUSTAFA: Halt! Je geld of je leven!

MORGANA: Wat zeg je?

MUSTAFA: Ben je doof?

MORGANA: Neen, misschien nog niet goed wakker.

MUSTAFA: Je geld of je leven. En vlug wat... het wordt dag... ik ben haastig.

MORGANA: Goeie morgen.

MUSTAFA: Wat?

MORGANA: Goeie morgen. Dat Allah u moge beschermen en u een gelukkige dag geven.

MUSTAFA: Geen geintjes vent, dit is een regelrechte overval. Ik ben een rover.

MORGANA: Waarom roep je zo? Ik ben niet doof.

MUSTAFA: Rovers roepen altijd.

MORGANA: Waarom?

MUSTAFA: Dat weet ik niet.

MORGANA: Dan moet je het ook niet doen als je het niet weet.

MUSTAFA: Vooruit je geld... afgeven!

MORGANA: Ik heb geen geld... dus...

MUSTAFA: Dus?

MORGANA: Kan ik het jou niet geven. Eenvoudig, niet?

MUSTAFA: Maar zo eenvoudig is dat niet kereltje. Ik ben een rover. Wat zeg ik? Een rover? Ik ben een rovershoofdman. Ik kom uit de bergen. Ik heb honger.

MORGANA: Mijn meester ook.

MUSTAFA: Jouw meester?

MORGANA: Ja, Alibaba. Ik woon bij hem. Eigenlijk ben ik een slaaf, maar ja... bij Alibaba voel je dat niet. Ik ben zijn vriend. En nu heb ik brood en wijn gehaald voor mijn meester.

MUSTAFA: Geef op dat brood.

MORGANA: Ik denk er niet aan. Wat zou mijn meester wel zeggen als ik ZIJN brood en ZIJN wijn aan jou gaf?

MUSTAFA: Niets.

MORGANA: Niets? Dan ken je mijn meester niet. Hij kan zo woedend worden dat hij mij wel een pak slaag zou geven.

MUSTAFA: En wat denk je dat ik je ga geven?

MORGANA: Ga je mij iets geven?

MUSTAFA: Zie je dit? (toont een dolk)

MORGANA: Oeioeioei... zo'n gevaarlijk broodmes.

MUSTAFA: Dat is geen broodmes, dat is een dolk. Daarmee dood ik de mensen die mij niet gehoorzamen.

MORGANA: Mensen doden? Dat mag je niet doen. Je bent een slechte kerel.

MUSTAFA: Als je dat maar weet.

MORGANA: Ik zal de kalief roepen.

MUSTAFA: Dat zal je wel laten. Zie je deze revolver?

MORGANA: Dat is zeker een pistool?

(Zingt en danst) Pistool

in de school

in de zakken van Viktoor

Pistal

op het bal

in de zakken van Pistal

Pief, poef, paf

en jij bent af.

MUSTAFA: Ben je gek? Wat is dat?

MORGANA: Een aftelrijmpje.

MUSTAFA: Ik houd niet van aftelrijmpjes.

MORGANA: Neen? Waar hou je dan wel van?

MUSTAFA: Van je brood, en van je wijn, en... van je geld.

MORGANA: Ik heb geen geld. En mijn brood en mijn wijn krijg je niet.

MUSTAFA: Neen?

MORGANA: Neen.

MUSTAFA: Is dat je laatste woord?

MORGANA: Dat weet ik niet. Maar toch krijg je niets van mij. Het is allemaal voor mijn meester... en voor mij.

MUSTAFA: Zo... dan zullen wij ons werk maar doen... mes in de rechterhand, revolver in de andere hand, en nu...

MORGANA: Stil, stil... ik hoor iemand aankomen.

MUSTAFA: Ja... ja... er komt iemand.

MORGANA: Het is Achim... de kalief.

ACHIM: Wat gebeurt hier? Zijn er moeilijkheden Morgana?

MUSTAFA: Neen, neen, helemaal niet.

ACHIM: Heb ik jou wat gevraagd?

MUSTAFA: Maar er zijn geen moeilijkheden hoor. Wij zijn twee vrienden, Morgana en ik, wij speelden een spelletje.

ACHIM: Een spelletje, met een mes en een revolver?

MUSTAFA: Ja, wij zongen een aftelrijmpje... (Hij grijpt Morgana vast en samen beginnen ze te zingen en te dansen.)
Pistool
in de school
in de zakken van Viktoor
Pistal
op het bal
in de zakken van Chantal
Pief, poef, paf
en jij bent af.

ACHIM: Waar is dat nu goed voor?

MUSTAFA: Wij zijn blij dat wij elkaar ontmoet hebben.

ACHIM: Is dat zo, Morgana?

MUSTAFA: Ja.

ACHIM: Laat hem toch antwoorden als ik hem wat vraag.

MUSTAFA: Hij kan niet. Hij is verkouden.

ACHIM: En wie ben jij?

MUSTAFA: Ik ben Youssef. Ik ben een koopman uit de bergen.

ACHIM: Ik ken je niet.

MUSTAFA: Gelukkig.

ACHIM: Wat zeg je?

MUSTAFA: Niets. Ik ben ook wat verkouden.

ACHIM: Uit de bergen komen de rovers. Mustafa Boelala huist daar met zijn rovers. Maar als ze het wagen in de stad te komen, dan gaan ze allen de gevangenis in. Zeg ze dat maar... dat de kalief dat heeft gezegd. Gegroet.
(af)

MUSTAFA: Oef... Hij is weg... het kriebelt nog in mijn buik.

MORGANA: Van schrik zeker?

MUSTAFA: Helemaal niet van schrik. Een rovershoofdman heeft geen schrik.

MORGANA: Zeg, waarom ben jij de hoofdman?

MUSTAFA: Omdat ik de slimste van de troep ben.

MORGANA: Dan is heel die troep niet veel zaaks.

MUSTAFA: En de gevaarlijkste.

MORGANA: Dat heb ik gezien... als de kalief hier was.

MUSTAFA: En de rijkste.

MORGANA: Hoe rijk ben je dan wel?

MUSTAFA: Dat zeg ik niet. Maar al de rovers werken voor mij.
Allemaal.

MORGANA: Heb je veel rovers?

MUSTAFA: Ja.

MORGANA: Hoeveel?

MUSTAFA: Dat zeg ik niet, dat is een geheim.

MORGANA: Wat heb je nu aan geheimen als je ze niet mag vertellen?

MUSTAFA: Weinig.

MORGANA: Je hebt er zeker maar een paar?

MUSTAFA: Meer.

MORGANA: Twintig?

MUSTAFA: Als je het tegen niemand vertelt, en zeker niet tegen de kalief... dan zal ik het je zeggen... veertig!

MORGANA: Hahahaha, Mustafa Boelala met zijn veertig rovers.

MUSTAFA: Maakt dat op jou geen indruk? In plaats van te lachen moest je bang zijn. Denk eens aan... 41 gevaarlijke rovers, en allemaal hebben ze zo'n mes.

MORGANA: Een broodmes.

MUSTAFA: Geen broodmes, gek... een dolk. En allen hebben wij een revolver...

MORGANA: Een pistool? (zingt en danst weer. Een tweede maal doet hij Mustafa meedansen.)

Pistool

in de school

in de zakken van Viktoor

Pistal

in de stal

in de zakken van Chantal

Pief, poef, paf

en jij bent af.

MUSTAFA: Is het nu uit met die gekke aftelrijmpjes?

MORGANA: Niet ongeduldig worden Mustafa.

MUSTAFA: Ga je mij nu eindelijk dat brood en die wijn geven?
Of moet ik mijn veertig rovers halen?

MORGANA: Hahahaha... veertig rovers!

MUSTAFA: Wat krijgen wij nu?

MORGANA: Je hebt niet eens veertig rovers.

MUSTAFA: Heb ik geen veertig rovers?

MORGANA: Neen... Stoefen... Stoefen en in je broek poefen!

MUSTAFA: Sakkerdesakkerdesakker... blijft dat hier duren?

MORGANA: Mijn vriend Hoessein is een visser en die vangt op één voormiddag wel veertig vissen... en mijn andere vriend Assan is jager en die schiet op één namiddag wel veertig vogels... en jij... jij bent een rover en je komt hier stoefen met je veertig rovers... hahahaha, dat moet ik aan mijn meester vertellen. En vlug!

(Voor de verbouwereerde Mustafa kan ingrijpen vlucht Morgana weg, met het brood en de wijn.)

MUSTAFA: Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt. Hij is weg. Hij is weg. En brood of wijn of geld heb ik niet. En ik heb zo'n honger. Ik rammel gewoon van de honger. Sakkerdesakkerdesakker. Ik moet een ander slachtoffer vinden of ik heet geen Mustafa Boelala meer!

ACHIM: Héhéhé... waarom ben je zo kwaad?

MUSTAFA: Heuheu... heuheu...

ACHIM: Heu... is dat nu een antwoord? Ik vroeg je waarom je zo kwaad bent.

MUSTAFA: (Vindt plots wat) Hij wil niet meer met mij zingen of dansen.

ACHIM: Wie?

MUSTAFA: Die slaaf daar...

ACHIM: Morgana?

MUSTAFA: Ja, Morgana.

ACHIM: Maar zeg eens eerlijk... zijn jullie wel vrienden?

MUSTAFA: Ja, heel goede vrienden, boezemvrienden zal ik maar zeggen.

ACHIM: En dat mes? En die revolver? Ik dacht zo bij mezelf, die kerel kon best een rover uit de bergen zijn.

MUSTAFA: Neen, neen, ik ben geen rover... ik ben koopman... ik...

ACHIM: En hoe heet je, zei je?

MUSTAFA: Youssef.

ACHIM: Je bent wel heel zeker dat je Youssef heet... en geen rover bent uit de bergen?

MUSTAFA: Neen... ik ben een vriend van Morgana en ik hou zo van aftelrijmpjes. Jij ook?

(Mustafa grijpt Achim vast en samen beginnen ze te zingen en te dansen.)

Pistool

in de school

in de zakken van Viktoor

Pistal
in de stal
in de zakken van Chantal
Pief, poef, paf
en jij bent af.

ACHIM: Jij bent af. Maak nu maar vlug dat je wegkomt. Ik wil jou hier niet meer zien.

MUSTAFA: Gebeurt! Ik verdwijn als de bliksem. (af)

ACHIM: (Alleen) Ja... plezierig is het wel... maar die snuit van die kerel... en die dolk... en dat pistool... misschien was het dan toch een rover... (af)
(Alibaba komt haastig op. Een beetje ontstemd.)

ALIBABA: Die speelzieke Morgana! Al een uur is hij weg om brood en wijn te kopen voor het ontbijt en nog is hij niet terug. Natuurlijk loopt hij ergens te spelen of te zottebollen... vergeet dat ik dringend naar mijn werk moet in het bos... en dat ik krepeer van de honger. Morgana, waar zit je?
(Mustafa Boelala springt tevoorschijn.)

MUSTAFA: Je geld of je leven!

ALIBABA: Allebei.

MUSTAFA: Wat... allebei?

ALIBABA: Ik wil mijn geld en mijn leven.

MUSTAFA: Maar dat is nu iets waar wij in mening verschillen.
ik wil ook dat geld.

ALIBABA: Maar het is mijn geld. Ik heb ervoor gewerkt. Ik heb bomen gehakt in het bos, oude gestorven bomen en het brandhout heb ik verkocht. Dat is mijn beroep.
Ik ben houthakker.

MUSTAFA: Op geld staat geen naam. Heb je dat nog niet gemerkt?

ALIBABA: Neen.

MUSTAFA: Nu, neem dat van mij aan... op geld staat geen naam.
Dus dat geld dat daar nu in jouw beurs zit, daar staat jouw naam niet op... dus het is niet van jou. Dus... afgeven.

ALIBABA: Maar jouw naam staat er ook niet op.

MUSTAFA: Afgeven!

ALIBABA: Ik denk er niet aan.

MUSTAFA: Afgeven. Zie je dit pistool. Ik schiet... pief,
poef, paf

ALIBABA: En jij bent af.

MUSTAFA: Neen, niet ik... jij... af... dood... morsdood...
rust in vrede...

ALIBABA: Amen.

(Morgana op.)

MORGANA: Héhéhé... ben je weer rovertje aan het spelen?

MUSTAFA: Dit is geen spel, dit is een regelrechte overval...

MORGANA: Weet je wat hij zegt, meester?

ALIBABA: Neen.

MORGANA: Hij zegt dat hij wel veertig rovers heeft...

MUSTAFA: Dat is juist...

MORGANA: En hij kan niet eens tot veertig tellen...

MUSTAFA: Dat kan ik wel.

MORGANA: Dat kun je niet.

MUSTAFA: Wedden?

MORGANE: Nu, begin er dan eens aan.

MUSTAFA: Ik heb geen tijd.

MORGANA: Je kan het niet.

MUSTAFA: Nu vooruit dan. Eén, twee... (hij telt met voort-
durende sprongen. Het lijkt nergens op. Ook de kin-
deren in de zaal beleven er veel plezier aan. Alibaba
en Morgana lachen zich een kriek.) Tweeëndertig...
vijfendertig...

ACHIM: Zoveel plezier? Die spelletjes van jullie schijnen
veel plezier op te leveren... (tot Mustafa) en jij...
jij spookt hier ook nog altijd rond. Moet een koopman
niet op de markt zijn?

MUSTAFA: Ja natuurlijk kalief.

ACHIM: Ik pijnig al heel de morgen mijn hersens... maar ik
kan mij niet herinneren dat ik je ooit op de markt heb
gezien... en toch is mijn gezicht je niet vreemd.

ACHIM: Ik moet je van ergens kennen... maar wie ben je toch?

MORGANA: Kalief, hij is...

MUSTAFA: Laat de kalief nu toch zelf ontdekken wie ik ben.

Bederf de vreugde van die man toch niet... weet je wat kalief, straks kan je mij vinden op de markt... ondertussen heb je wel al gevonden wie ik ben en waar ik je vroeger ontmoette... maar nu moet ik weg... dringend weg... en jullie vrienden, jullie staan in mijn boekje hoor... met jullie kom ik nog wel eens een eitje pellen... reken maar dat Mustafa dat gezegd heeft. (vlug af)

ACHIM: Mustafa? Hij zei dat hij Youssef heette?

ALIBABA: Dit was Mustafa Boelala, de rovershoofdman uit de bergen.

ACHIM: Ach, dat Allah mij bescherme! Die kerel laat ik al tweemaal lopen. Wat kwam hij doen?

MORGANA: Stelen. Eerst wou hij mijn brood en mijn wijn...

ALIBABA: En daarna mijn geld.

ACHIM: Jullie mochten wel wat voorzichtiger zijn! Die kerel moet ik achterna... met mijn veertig agenten. (vlug af)

MORGANA: Opperuimd staat netjes. Ze zijn allebei weg.

ALIBABA: Nu kan ik eindelijk eten.

MORGANA: Hier is jouw brood en jouw wijn meester.

ALIBABA: ONS brood Morgana. Alles wat ik heb wil ik met je delen.

MORGANA: Daar ben ik blij om. Daar ben ik zeer blij om.

Daarvoor dank ik Allah, iedere dag.

ALIBABA: Waarom?

MORGANA: Dat ik bij jou mocht wonen toen je vader gestorven is.

ALIBABA: Laat mij niet lachen, Morgana, al wat ik bezit is mijn schamel huisje, één ezel om hout te vervoeren en jou, kijk eens naar mijn broer Kassim...

MORGANA: Ik zou niet graag bij Kassim wonen.

ALIBABA: Kassim is zeer rijk. Hij heeft een kasteel van een huis, wel honderd ezels en wel twintig slaven.

ALIBABA: En hij bezit wel twintig zware koffers boordevol met goud en zilver. Dat heeft hij allemaal van zijn vrouw, want die vrouw van Kassim is zeer rijk.

MORGANA: En gierig.

ALIBABA: Laten wij nu voortmaken. Ik moet vlug naar het bos want als ik geen hout hak dan kan ik geen brandhout verkopen en dan hebben wij morgen misschien geen brood en geen wijn... en ja, honger lijden is niet plezierig.

MORGANA: Wil ik het brood en de wijn in huis dragen, meester?

ALIBABA: Ja, doe dat, want ik zie mijn broer Kassim daar al aankomen... en dat voorspelt niet veel goeds.

MORGANA: Als het onweer aankomt ga ik schuilen. Ik zal de tafel voor het ontbijt dekken, meester. (af)

KASSIM: (Op)

ALIBABA: Goede morgen, broer Kassim. Dat Allah je mag zegenen opdat deze dag voor jou een gelukkige dag moge zijn.

KASSIM: Spot je weeral met mij?

ALIBABA: Zeker niet. Ik meen wat ik wens. Je bent toch mijn broer? Mijn enige broer? En wie wenst zijn broer nu geen goede morgen?

KASSIM: Ik loop er zo over na te denken...

ALIBABA: Niet teveel denken, broertje, je bent dat niet gewoon, je hoofd zal zwellen als een meloen.

KASSIM: Ik loop er zo over na te denken, zeg ik... dat jij van vader veel mooië geschenken gekregen hebt...

ALIBABA: Ik?

KASSIM: Ja, jij... neem nu bijvoorbeeld dat huisje waar je in woont...

ALIBABA: Maar jij hebt toch een paleis?

KASSIM: Jajaja... van mijn vrouw... van mijn vrouw... en die kleine wijngaard vlak achter je huis...

ALIBABA: Maar jij hebt een wijngaard die wel honderd maal groter is dan de mijne...

KASSIM: Jaja... van mijn vrouw, van mijn vrouw... en die ezel die je berijdt.

ALIBABA: Maar jij hebt wel honderd ezels...

KASSIM: Jaja... van mijn vrouw, van mijn vrouw... en die slaaf Morgana...

ALIBABA: Maar jij hebt wel twintig slaven, die allen in jouw wijngaard werken.

KASSIM: Jaja, van mijn vrouw, van mijn vrouw...

ALIBABA: En je hebt een vrouw, een rijke vrouw, een mooie vrouw, een vriendelijke vrouw...

KASSIM: Dat is niet waar.

ALIBABA: Heb je dan geen vrouw?

KASSIM: Ja, dat wel, dat is waar.

ALIBABA: Geen rijke vrouw?

KASSIM: Dat is ook waar.

ALIBABA: Geen mooie vrouw?

KASSIM: Neen, dat is niet waar. Mooi is ze niet.

ALIBABA: Maar ze is toch lief?

KASSIM: Lief, lief, lief, ze is helemaal niet lief. Ze is nooit lief. Vanmorgen heeft ze weeral ruzie met mij gemaakt.

ALIBABA: Zo vroeg op de dag reeds?

KASSIM: Ja, zo vroeg op de dag. Ze zei...

ALIBABA: Nu, wat zei ze?

KASSIM: Ze zei, je broer Alibaba heeft veel te veel van zijn vader gekregen: een huis...

ALIBABA: Een huisje.

KASSIM: Drie ezels.

ALIBABA: Ja, maar twee ezels waren oud en ziek, die zijn gestorven. De mooiste en jongste ezels heb jij gekregen...

KASSIM: En een slaaf, Morgana...

ALIBABA: Maar jij hebt toch ook een slaaf gekregen?

KASSIM: Jaja, dat weet ik, maar mijn slaaf is dom, zo dom als een hooimijt... en de jouwe...

ALIBABA: De mijne is speelziek.

KASSIM: Maar vriendelijk.